

Vergil's Aeneid VI.183-211

Nec non Aeneas opera inter talia primus
hortatur socios paribusque accingitur armis.
Atque haec ipse suo tristi cum corde volutat 185
aspectans silvam immensam, et sic forte precatur:
“Si nunc se nobis ille aureus arbore ramus
ostendat nemore in tanto! Quando omnia vere
heu nimium de te vates, Misene, locuta est.”
Vix ea fatus erat, geminae cum forte columbae 190
ipsa sub ora viri caelo venere volantes,
et viridi sedere solo. Tum maximus heros
maternas agnovit avis laetusque precatur:
“Este duces, o, si qua via est, cursumque per auras
derigite in lucos ubi pinguem dives opacat 195
ramus humum. Tuque, o, dubiis ne defice rebus,
diva parens.” Sic effatus vestigia pressit
observans quae signa ferant, quo tendere pergant.
Pascentes illae tantum prodire volando
quantum acie possent oculi servare sequentum. 200
Inde ubi venere ad fauces grave olentis Averni,
tollunt se celeres liquidumque per aera lapsae
sedibus optatis gemina super arbore sidunt,
discolor unde auri per ramos aura refulsit.
Quale solet silvis brumali frigore viscum 205
fronde virere nova, quod non sua seminat arbos,
et croceo fetu teretis circumdare truncos,
talis erat species auri frondentis opaca
ilice, sic leni crepitabat brattea vento.
Corripit Aeneas extemplo avidusque refringit 210
cunctantem, et vatis portat sub tecta Sibyllae.